

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro farnosti Moravany a Ořechov
Ročník 12 Číslo 68 Leden - Únor 2017

SLOVO OTCE MARIUSZE

Nemoc může člověka obohatit

Moji milí, blíží se svátek Panny Marie Lurdské a Světový den nemocných, který každým rokem slavíme 11. února. Proto jsme se rozhodli, že se v tomto čísle Peregrínka budeme věnovat našim drahým nemocným. Zejména Vám, co jste už dlouhodobě nemocní a tento kříž silně pocítujete. Chci Vás ujistit, že nemoc není Boží trest, ale přirozeně patří k životu, a každý se s ní dříve nebo později setká. Nemoc nás učí pokoře a pomáhá poznat svou vlastní omezenost, křehkost, někdy i bezmocnost. Nemoc může sice člověka ochromit a uzavřít, ale může nás i obohatit, vést nás k větší zralosti, kdy lépe poznáváme, co je v životě podstatné, a co naopak není důležité. Díky nemoci mnozí našli svůj vztah k Bohu, objevili Jeho blízkost a pomoc.

Sám si vzpomínám, jak jsem zhruba před 25 lety těžce onemocněl v semináři. Bylo to v druhém ročníku, měl jsem hodně studijních povinností, psal jsem nějakou seminární práci, blížily se vánoční svátky a s tím vším i nějaké další úkoly. Myslel jsem si, že to všechno musím zvládnout na jedničku, nerespektoval jsem požadavky mého těla, neodpočíval jsem, neměl čas pro druhé. K tomu se ještě přidalo nachlazení doprovázené vysokými teplotami. Jednoho dne jsem nakonec

vážně onemocněl a skončil bezmocný v posteli. Jistého dne, v době, kdy všichni seminaristé a vychovatelé byli o dvě poschodí níže na obědě, zvedl jsem se z postele, abych se vydal chodbou na WC, kde jsem musel projít kyvnými skleněnými dveřmi. Přesně u těchto dveří jsem omdlel a ztratil úplně vědomí. Když jsem se probudil, ležel jsem celý ve střepech skla, s třemi řeznými ranami. Jedna z nich byla na krku. Mohl jsem vykrvácet na místě, kdyby se rychle nenašel můj spolužák, který Božím řízením šel o něco později na oběd, a nepomohl mi. Večer, když mě přivezli zpět z nemocnice do semináře, vzal jsem do rukou breviář a začal se modlit. Nikdy předtím jsem nepocítoval takovou radost z modlitby žalmů, jak v tu chvíli, kdy jsem ležel „zachráněný“ v obvazech a se stehy na krku a boku. Potom ale přišlo silné Boží slovo zrovna na tento den, které mi vzalo dech. Bylo to něco ve stylu, že „tisíc let je u Boha jak jeden den a jeden den jak tisíc let. Bůh nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil ...“. Najednou mi bylo jasné, že jsem se otřel o smrt a že mi Pán dal novou šanci života, a chce mé obrácení. Jako ve filmu jsem v okamžiku uviděl celý můj dosavadní život, plný starostí a spěchu. Byly to sice na první pohled dobré aktivity, ale Bůh chtěl po mě něco jiného, a já jsem se tomu bránil. Chtěl, aby vše dělal s Ním, více se spoléhal

na Něj, než na vlastní síly, odpočíval, když mi na to dával čas, a nezanedbával modlitbu. Najednou mi došlo, kolik znamení mi před tím dával, kolik lidí mi poslal do cesty, aby mě varovali ..., ale já jsem na nic nedbal, a stále jen realizoval svoje plány. Zanedbával, co bylo nejpodstatnější, můj vztah s Bohem. Bylo mi teď jasné, že Pán musel zasáhnout způsobem „na moji míru“. Zastavit mě pro mé dobro a přivést k obrácení, pokornému vyznání mých hříchů a uznání vlastní omezenosti. Dodnes děkuji Bohu za tu těžkou, ale pro mě tolik užitečnou zkušenost.

Moji milí, Bůh nás má rád a jistě se neraduje z našeho utrpení. Ale troufám si tvrdit, že když dopustí na nás nějakou tu nemoc či kříž, pak pro to musí mít patrně důležité důvody, a sleduje tím nějaký vznešený cíl. Má s námi nějaké své plány a cíle, které sice úplně nikdy nepochopíme, které však můžeme v hrubých obrysech tušit. A když je alespoň tušíme, již nám nepřipadá tak zatěžko utrpení snášet. V Písmu svatém najdeme větu, že „Bůh utrpením zdokonaluje své věrné“. Nemoc se pro mnohé může stát cestou k obrácení, očištění, pomocí k životní moudrosti a zralosti. Ale nemoc a utrpení je také něčím obvyklým. Pán Ježíš také trpěl, a proto vyzývá všechny nemocné, aby v Něj věřili a své utrpení nesli spolu s Ním. Ježíš umírající na kříži dal nový smysl lidskému utrpení. Od té chvíle každé

utrpení, které prožíváme ve spojení s ukřižovaným Kristem, může být naším přičiněním ke spáse světa. I ti opravdu nemocní a bezmocní nejsou neužiteční a odsouzení k nečinnosti. Naopak, svět žije z dobra a věrnosti těch, kdo trpělivě nesou svůj kříž ve spojení s Kristem.

Modlím se pravidelně za všechny nemocné z mých farností, staré a mladé, a je mi ctí, že některé z nich můžu navštívit s Pánem Ježíšem v Eucharistii na první pátek v měsíci. Ze srdce žehnám všem nemocným a trpícím!
otec Mariusz

Poselství nemocným

Uklidni se: Bůh je s tebou.

*Trpíš, to je pravda,
ale On je ti blízko,
důvěřuj mu,*

jako bys důvěřoval svému otci.

*Jestliže dopustil,
že trpíš, je to proto,
že v tom vidí dobro,*

které ty dnes ještě neznáš.

*Tvůj pokoj je v „důvěře v Boha“,
který tě není schopen zklamat.*

/papež sv. Jan XXIII./

PAPEŽ FRANTIŠEK KE SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH

„Zahled'te se na Marii, která je zárukou Boží něhy i model k následování“, píše to papež František v poselství k 25. Světovému dni nemocných, který si bude katolická

církev připomínat 11. února 2017, v den památky Panny Marie Lurdské. V poselství se papež František zaměřuje na Pannu Marii Lurdskou a její zjevení sv. Bernadettě. Římský biskup vyjadřuje svou blízkost všem nemocným a děkuje i těm, kdo o ně pečují. „Chci vás všechny povzbudit - nemocné, trpící, lékaře, zdravotní personál, dobrovolníky - abyste se zahleděli na Marii, Uzdravení nemocných, záruku Boží něhy pro každou lidskou bytost a model odevzdanosti do jeho vůle; abyste vždy nalézali ve víře, syčené Slovem a svátostmi, sílu k lásce k Bohu a lidem i v nemoci,“ píše František. Papež také poukazuje na to, že během lurdského zjevení se Maria dívala na sv. Bernadettu jako na lidskou bytost, bez povýšenosti. „To nám připomíná, že každý nemocný je a vždy zůstane lidskou bytostí a jako s takovým se s ním musí jednat. Nemocní i ti, kdo nesou vážné postižení, mají svou nezcizitelnou důstojnost a nikdy se nesmí stát pouhými předměty, i když se někdy mohou zdát být pouze pasivní, avšak ve skutečnosti takoví nejsou,“ pokračuje papež. Světový den nemocných má přispět k tomu, aby se šířila kultura, která respektuje život, zdraví i životní prostředí, a aby se bojovalo za úctu k celistvosti a důstojnosti lidí, i v bioetických otázkách.

Své poselství uzavírá papež modlitbou k Panně Marii: „**Ó Maria, naše Matko,**

ty v Kristu přijímáš každého z nás jako syna a dceru, posiluj důvěryplné očekávání našeho srdce, přispěchej nám na pomoc v našich nemocech a utrpeních, ved' nás ke Kristu, svému Synu a našemu bratru a pomoz nám svěřit se Otci, který koná veliké věci.“ /podle www.cirkev.cz/

SV. JAN PAVEL II. O SMYSLU NEMOCI A LIDSKÉHO UTRPENÍ

Během svého papežského úřadu (1978-2005) byl sv. Jan Pavel II. i papežem nemocných a trpících. Starost o trpící a především o nemocné stála v centru jeho pastýřské služby a už od zvolení papežem byl hluboce přesvědčen o hodnotě, kterou má v Božích očích utrpení prožité s Kristem. Při jedné generální audienci sv. Jan Pavel II. řekl: „V utrpení se skrývá zvláštní síla, která člověka vnitřně přibližuje ke Kristu; je to zvláštní milost. (...) Uvolňuje v člověku schopnost milovat, přesněji, nezištně darovat vlastní já ve prospěch bližních, těch, kteří trpí. Svět utrpení neustále vyzývá, abych tak řekl, jiný svět, svět lidské lásky.“ Ve svém Apoštolském listě o křesťanském smyslu lidského utrpení *Salvifici doloris* sv. Jan Pavel II. zmiňuje v kontextu podobnosti z Lukášova evangelia o milosrdném Samaritánovi:

„Utrpení, které se v našem lidském světě nachází v tolika různých formách, má sloužit také k tomu, aby v lidech probouzelo lásku jako nezištný dar sebe

sama druhým, trpícím lidem. Svět lidské bolesti potřebuje neustále jiný svět: svět lidské lásky; utrpení je v určitém smyslu příčinou toho, že člověk je touto láskou podnícen a ve svém srdci a jednání nehledí na svůj užitek. Vidí-li člověk utrpení druhého, nemůže se bližnímu nevšímavě vyhnout z důvodu základní lidské sounáležitosti, tím méně pro lásku k bližnímu. Musí k němu „přistoupit“, „soucítit“ s ním a jednat jako Samaritán v podobenství evangelia.“ Dále papež uvádí, že „v Kristově spasitelném programu, jako i v programu Božího království je utrpení na světě proto, aby vzbuzovalo lásku, dalo podnět ke skutkům lásky k bližnímu a aby proměnilo celou lidskou civilizaci ve společenství lásky“. Sv. Jan Pavel II. dále zmiňuje: „Neexistuje utrpení, které by On (Bůh) neuměl přeměnit v cestu, jež vede k Němu.“ V pohledu na lidské utrpení provázal sv. Jana Pavla II. neustále verš apoštola Pavla: „Proto se raduji, že nyní trpím za vás a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církve.“ (Kol 1,24). „Pokud trpící své bolesti vědomě spojují s obětí Krista a pro Krista, přispívají tím ke spásnému dílu jeho vykoupení a jsou takovouto nenahraditelnou službou pro druhé užiteční. Jejich utrpení se stává velkým a spásonosným dobrem, které je schopno obohatit celé společenství církve, neboť tak doplňují jako apoštol Pavel to, co zbývá vytrpět

do plné míry Kristova utrpení.“ Utrpení nemocných takto proměněné v tvůrčí sílu má jako obětovaný dar tak velkou hodnotu a moc, že dokáže měnit postoje všech okolo trpícího k vyšším hodnotám. Právě v utrpení prožívaném v Kristu se odkrývá nejvyšší poslání člověka. Člověk v takto prožívaném utrpení „nachází sebe sama, své člověčenství, svou důstojnost, své poslání“ a právě skrze Krista a v Kristu se mu osvětluje záhada bolesti a smrti. Podle sv. Jana Pavla II. „utrpení patří k tajemství člověka“. Lidé se neustále ptají po smyslu utrpení, po smyslu bolesti a zla ve světě, ale pouze u Boha mohou najít odpověď. Člověk přitom potřebuje někdy i dlouhý čas, než je schopen odpověď přijmout. Odpověď mu přichází teprve tehdy, když se „stává stále více účastným Kristova utrpení“. Kristova odpověď je především výzvou, povoláním k následování a spoluúčasti na vykoupení světa, jež je dokonané jeho utrpením. Když člověk své utrpení přijme jako Bohem svěšené povolání a spojuje se duchovně s utrpením Krista, odhaluje se mu spásný smysl utrpení - tedy „jeho nejvyšší poslání“ - a člověk pak nachází ve svém trápení vnitřní pokoj a dokonce duchovní radost. Bůh chce skrze lidské utrpení, skrze lidskou slabost a bezmocnost zjevovat svou moc. „Je-li tělo těžce nemocné a naprosto oslabené a člověk není téměř schopen žít a pracovat, tehdy více vyniká jeho vnitřní

zralost a duchovní velikost, která je působivým poučením pro srdce lidí zcela zdravých." Dokument ukazuje jednak dopady utrpení na člověka (ničení člověka uvnitř, člověk se cítí pro ostatní břemenem, má pocit neužitečnosti díky odkázanosti na pomoc a péči druhých), ale také východisko ze skličující situace objevením spásného smyslu utrpení ve spojení s Kristem. Z duchovního hlediska přispívá k dílu vykoupení jako Kristus ke spáse svých bratří a sester. Je tedy nejen pro druhé užitečný, ale plní i službu, která nemůže být ničím nahrazena.

Apoštolský list o křesťanském smyslu lidského utrpení *Salvifici doloris* napsal dnes již svatý Jan Pavel II. v šestém roce svého pontifikátu na paměť Panny Marie Lurdské 11. února 1984.

/podle AL Salvifici doloris/

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Panna Marie Lurdská

V roce 1858 se v jeskyni Massabielle u vesničky Lurdy zjevuje (celkem 18 krát) mladé čtrnáctileté dívce Bernadettě Soubirousové Panna Maria a prosí, vyzývá, aby se lidé modlili za obrácení všech a aby činili pokání. Léčivý pramen, za kterým dnes jezdí miliony poutníků z celého světa, zde nebyl vždycky. Vytryskl až poté, co Bernadetta na přání Panny Marie vyhrabala ze země hlínu, aby se napila a umyla. Bernadetta Panně Marii bezmezně důvěřovala a bez jakéhokoli náznaku nesouhlasu její přání

vždy splnila, a to i přes veškerou nedůvěru od svého okolí ohledně pravdivosti zjevení. 25.3.1858 při dalším zjevení Panna Maria řekla: „Jsem Neposkvrněné Početí.“ Takto byla ale už nazvána o čtyři roky dříve, kdy papež Pius IX. vyhlásil dogma o Neposkvrněném Početí Panny Marie. A Panna Maria toto dogma potvrzuje, a to dokonce Bernadettě, která ani nevěděla, co toto pojmenování znamená.

Od této doby se na tomto místě událo nespočet zázraků, ať už vyléčení z nevléčitelných chorob či uzdravení duše. Panna Maria se zjevila v době, kdy se svět nejvíce od víry odtrhoval. Přišla, stejně jako její Syn, aby nás zachránila,

aby nám připomněla, že v pozemských věcech nikdy nenalezneme opravdové štěstí. Ale její zjevení nebylo o ní, ona chtěla ve své obrovské pokoře ukázat na Ježíše Krista a jeho uzdravení skrze Nejsvětější svátost oltářní. Dnes je místo Lurdy jedno z nejnavštěvovanějších a nejznámějších míst celého světa. Je symbolem naděje a uzdravení nejen z nemoci, ale i z hříchu. Svátek Panny Marie Lurdské si připomínáme 11. února, tento den je zároveň také Světovým dnem nemocných. /Magda/

LITURGIE

Doba během roku - liturgické mezidobí

„*Tempus per annum*“ - doba během roku či liturgické mezidobí - vyplňuje 33-34 týdnů, jež nepatří k vánočnímu ani velikonočnímu okruhu. Dělí se na dva úseky:

1. od pondělka po Křtu Páně až do úterý před Popeleční středou včetně a
2. od pondělí po svatodušní neděli až do konce liturgického roku.

Týdny (a neděle) se počítají průběžně. Přerušení Popeleční středou a následujícími liturgickými dobami se naváže v týdnu po svatém Duchu takto: má-li rok 34 nedělí během roku, týden začínající pondělím po svatodušní neděli má vyšší postupné číslo než týden, který byl přerušen. Má-li rok jen 33 nedělí během roku, vypouští se týden, který by přišel na řadu po Letnicích a

vezme se hned týden další, aby toho roku nevypadla eschatologická čtení.

Obsahem doby „během roku“ je „šíře Kristova tajemství“ (*Calendarium Romanum* 43), tj. líčení veřejného působení Páně, jež se uplatňuje výběrem čtení z evangelií podle tříročního nedělního cyklu. Třetí nedělí začíná vlastní polosouvislá četba ze synoptiků, jež podává jednak učení vlastní každému evangeliu, jednak rozvíjí život a hlásání Ježíšova poselství. Tím se dosahuje souladu mezi obsahem evangelií a této doby liturgického roku. Také feriální lekcionář má v době během roku polosouvislou četbu evangelií a dvouletý cyklus ve čteních, čímž je dosaženo, že mohou být v podstatě přečteny nejdůležitější knihy Písma.

Do této doby během roku spadají některé pohyblivé svátky Páně. Jsou to tematické, dogmatické svátky mladšího původu. Neděle po svatém Duchu je vyhrazena slavnosti Nejsvětější Trojice a čtvrtek po ní slavnosti Božího Těla. První svátek se prosadil pro odpor Říma až ve 14. století, druhý vznikl ze středověké touhy „vidět“ svátost oltářní a byl schválen Urbanem IV. (1264). Původní podoba svátku je bez průvodu, ale brzo se průvod konal a rozvinul se v okázalou manifestaci. Ačkoliv římský ritus nezná žádné zastavení, byl u nás zvyk stavět čtyři oltáře a konat u nich zastavení, zakončená svátostným požehnáním.

Podle posledních římských směrnic se má božítělový eucharistický průvod konat, pokud to dnešní okolnosti připouštějí a pokud je průvod opravdovým znamením víry a úcty. Kde se svátek Božího těla neslaví jako zasvěcený, překládá se na neděli po sv. Trojici. Dnešní název svátku je slavnost „Těla a krve Páně“, aby se připomnělo, že předmětem úcty je i krev Páně. Proto se ruší později zavedený svátek Nejdražší krve Páně (1.7.). V pátek po svátku Těla a krve Páně je slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, všeobecně zavedená v církvi 1856. Je to oslava Ježíšovy boholidské lásky, která se zjevila hlavně na kříži. Poslední ze svátků Páně je „Ježíše Krista, krále světa“ z r. 1925, původně slavený v neděli před slavností Všech svatých. Dnes je vhodně zařazen na poslední neděli během roku, aby zapadl do eschatologického tématu doznívajícího liturgického roku.

/čerpáno z knihy L. Pokorného Obnovená liturgie, Česká katolická Charita, Praha 1975, upraveno/

240. VÝROČÍ NAŠÍ BRNĚNSKÉ DIECÉZE

Slovo otce biskupa Vojtěcha Cikrleho k založení diecéze

Milí přátelé,
brněnská diecéze slaví 240. výročí svého založení. To je velká věc v životě místní církve. V malém dějepisném

okénku by se dalo připomenout, že v době vlády Marie Terezie (1740-1780) byla na Moravě jediná diecéze, a to v Olomouci. Patřila mezi největší a nejrozsáhlejší v celém tehdejší mocnářství. Měla 525 farností, a proto byla Morava zvolena jako první k plánované církevní reorganizaci. Tehdejším záměrem bylo vytvořit dvě nová biskupství - v Brně a v Opavě. Dne 5. prosince roku 1777 vydal papež Pius VI. zvláštní bulu, kterou povýšil olomoucké biskupství na arcibiskupství, a jemu podřízené nové Biskupství brněnské s ním mělo vytvořit moravskou církevní provincii. Tehdy rovněž plánované opavské biskupství na své založení z politických důvodů čekalo až do 30. května 1996.

Co je vlastně diecéze? Samotné slovo pochází z řeckého dioikéin, což znamená „spravovat dům“. Jak říká Kodex církevního práva, je diecéze částí Božího lidu, která je svěřena do pastýřské péče biskupovi a je vymezena určitým územím tak, že zahrnuje

všechny věřící, kteří na tomto území přebývají. Pokud opustíme formulace církevních dokumentů, dá se jednoduše říci, že diecéze je území, na němž všichni žijeme své povolání Bohem a máme ve vzájemné lásce a pomoci vytvářet rodinu, v níž se všichni lidé mohou cítit milováni a přijímáni.

Když slavíme narozeniny blízkého člověka, je jejich nedílnou součástí ohlédnutí se zpět, často nejen k historii rodičů a prarodičů, ale ještě do vzdálenější historie. Při takových slavnostních setkáních jsou vypravovány a sdíleny příběhy, které připomínají důležité či humorné události členů rodiny, a tak jsou posilovány rodinné vazby a jistota vzájemnosti. Toto zakořenění v minulosti otvírá dveře k budoucnosti. Bez této historické paměti je budoucnost člověka omezena na nejbližší, obvykle biologicko-materiální obzor sebe sama, který se pak stává zdrojem jak přehnaných nadějí, tak strachu a obav. Ve společenství věřících jde o ohlédnutí do mnohem hlubší minulosti. Když se podíváme v historii naší diecéze trochu nazpět, v kolika lidech se díky existenci věřících mohlo narodit, vyrůst a rozkvést něco krásného? Co všechno dokázala naše pastorační, katechetická, mládežnická centra, centra pro rodinu, charita a další odbory, oddělení a organizace založené pro pomoc věřícím i nevěřícím v jejich starostech? A co udělat pro

budoucnost brněnské diecéze, aby byla i nadále plná naděje? Právě o tom píše svatý Pavel ve svém dopise křesťanům v Kolosách. Jeho dopis by se dal parafrázovat asi takto: „Tou nadějí jste vy, duchovně i tělesně plodní věřící, kteří projevujete milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost.

Vy, kteří dokážete vzájemně spolupracovat na všem, co je dobré. Vy, kteří se dokážete i ve své různosti respektovat a navzájem si odpouštět lidská provinění. Tak jako je odpouští Bůh vám. Jste to vy, kteří jste poznali Boží lásku a radujte se z ní tak, že se stala ústřední hodnotou vašeho života a cestou k dokonalosti. Jste to vy, kterým v srdci nevládne zdánlivý pokoj bohatství a síly, ale pokoj Kristův. Vy, kteří jste za něj vděční, a vyzařuje z vás.

Vy, kteří se nebojíte slyšet a přemýšlet o slovech, která vám říkají druzí, a žijete v reálném světě, do kterého jste zasazeni. Jste to vy, kteří se snažíte svým životem zpívat Bohu písně vděčnosti a vším, co říkáte a konáte, se připojujete k tomu, čím opěvoval svého Otce Ježíš Kristus.“

Milý přátelé, brněnská diecéze slaví 240. výročí svého založení. Kéž je pro ni tím nejvzácnějším darem každý z vás a diecéze ať je darem pro vás všechny. Ať vám Bůh žehná.

*Vojtěch Cikrle,
diecézní biskup brněnský*

ČTENÁŘSKÉ OKÉNKO

**Chudobka z Orlických hor -
životní píseň lásky a oběti
stigmatizované Anny Bohuslavy
Tomanové**

Anička se narodila 8. listopadu 1907. Ve čtyřech letech utrpěla úraz, který ji upoutal na lůžko. Nechodila do školy - neuměla psát a jen stěží četla. Díky duchovnímu správci získala tak široký duchovní obzor, že mohla být oporou i podporou jak obyčejným lidem, tak i kněžím. V knize se otvírají svědectví a setkání lidí, kteří se s Aničkou setkali, které Anička inspirovala, vedla, dala jim naději. Anička brala na sebe nemoci jiných.

18. prosince 1953 - Dubenec - Ave Maria!

Anička v extázi: „Lásko má! Děkuji Ti! Lásko má, děkuji Ti, naděje má, děkuji Ti, sílo má! (rány na čele červenají, Anička svírá ruce.) „Zde jsou mé ruce, vlož na ně vše, dávám i svůj rozum, své oči, svůj sluch.“

„Ježíšku, vid'! Upírají Tvé Matce panenství, a protos mi řekl Ty, Pane Ježíši Kriste, na svátek Neposkvrněného Početí, ať místo pěti desátek radostného růžence se modlím šest a po třetím desátku ať se modlím, který Tě, Panno, po porodu pannou zachoval.“ Ó Panno Maria, očisti tělo mé a posilni duši mou.

Anička umírá 29. března 1957.

/Lada/

VÝZVA K MODLITBĚ

**Výzva k modlitbě
za pronásledované křesťany**

Na webové stránce provozované Českou biskupskou konferencí cirkev.cz vyšel začátkem tohoto roku příspěvek na téma nárůstu počtu pronásledovaných křesťanů ve světě. Alarmující jsou počty v jižní a jihovýchodní Asii. V padesátce zemí, kde je situace nejhorší, je vážně pronásledováno 215 milionů následovníků Krista (tedy každý třetí). Jsme vyzváni k modlitbě, abychom nebyli lhostejní, protože se „nás to netýká“.... Modleme se za mnohé křesťany ve světě, kteří trpí pronásledováním a násilím. Ať jim Bůh daruje odvahu k věrnosti.

/Papež František/

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Povzbuzení

Je to pár let, co začala spolupráce s vaší farností, konkrétně se společenstvím svatého Peregrina. Ze začátku jsem si myslela, že to nebude mít dlouhé trvání, a tak zde ve Fakultní nemocnici v Bohunicích byla jen krabička, kde si pacienti a jejich příbuzní a přátelé vkládali své prosby. Pak jsme tam dali schránku a vždy tam naleznou prosby, které pak posílám Leoně a ona je tlumočí vám. Chci vám poděkovat jménem svým, ale také těch, kteří o modlitbu prosí. Pravidelně se v kapli zastaví maminka, která pečuje

doma o svého syna. Syn po autonehodě leží už několik let v coma vigile upoután na lůžko. Nedávno jsem se s ní setkala v kapli sv. Anežky České a zajímalo ji, co se děje s lístečky, které pravidelně hodí do schránky. Když jsem jí vysvětlila naši spolupráci, byla dojatá k slzám a říkala. „ Jsem těm lidem nesmírně vděčná, protože pečují po duchovní stránce nejen o syna, ale i o mne. Vyřid'te jim můj dík.“

Není to jen tady ta maminka, která mi sdělila, jak jí pomáhá, že na ni někdo myslí v modlitbě. Častokrát jsou to pacienti sami, manželé, rodina, přátelé, personál nemocnice, kteří mi děkují za to, že tam mohou své prosby vkládat. My zde v Bohunicích také pamatujeme na vás a vaše blízké při mši svaté. Chci vás povzbudit do další spolupráce, je to pro nás důležité. Potřebujeme vás.

/Anna Kostková/

Adventní koncert

V neděli 18. prosince jsme se v kostele sv. Jiří v Tikovicích sešli v hojném počtu, abychom vyslechli již tradiční koncert Základní umělecké školy Ořechov. Program sestavila paní učitelka Jana Šmídová a přednesli jej žáci a učitelé, přičemž vrcholem bylo vystoupení mimořádného hosta, kterým byla sólistka opery Janáčkova divadla, paní Marta Reichlová. Nejmladším účinkujícím byl Toníček Nováček ze Syrovic, který zazpíval píseň O děťátku. Představení opět dokonale prozářilo adventní dobu překrásnou

hudbou a zpěvem a bylo dokonalou duchovní alternativou ke komerčnímu běsnění, které se ve stejnou dobu nepochybně odehrávalo ve všech nákupních centrech. V chrámu sice nebylo příliš teplo, ale účinkující dokázali svým umem a nasazením prohrát naše srdce i duše. To v závěrečném slově ocenil i otec Mariusz, pan ředitel Křivánek navíc přislíbil i další pokračování tradice. Již teď se moc těšíme!

/Mirek Florián/

Vánoční koncert u Všech svatých

Je již pěknou tradicí, že v závěru vánoční doby se v našich chrámech konají hudební koncerty. Bylo tomu i letos 8. ledna, kdy naše oba sbory spolu s mládeží i nejmladšími dětmi svými výkony vytvořily úžasný duchovní zážitek.

Všechny přítomné, i v tomto mrazivém odpoledni, hřál pocit, jak lze chválit Pána hudbou a zpěvem. Všem účinkujícím patří srdečný dík a Pan Bůh zaplat'.

/Zdenka Fialová /

Přijď!

Velmi jasné pozvání na plakátku, který zval na koncert moravské scholy na svátek sv. Štěpána. Vydali jsme se z Ořechova, a i když jsme dorazili docela s předstihem, kostel sv. Václava byl téměř zaplněný. Mluvené slovo i samotný hudební a pěvecký výkon scholy byl téměř profesionální. Dojemné, laskavé a vlídné, bylo hned v úvodu

PEREGRÍNEK

vystoupení dětské scholičky. Děti nám připomněly v písničce *Moje malé*

světélko, chci, aby svítilo, co je důležité. Díky za tento vánoční dárek!

/Steingartovi/

Foto: o. Mariusz Sierpniak

Manželské večery

V prosinci a v lednu proběhl cyklus nazvaný „Manželské večery“ pod vedením manželů Pospíšilových z Brna. V restauraci U Rybníčka v Ořechově jsme prožili celkem osm velice příjemných setkání, při kterých jsme se zamýšleli nad tématy, jež jsou pro manžele aktuální dnes a denně, 365 dní v roce, a to bez ohledu na to, jestli v manželství žijeme teprve krátce nebo máme za sebou již delší kus cesty. Vždyť umět v manželství komunikovat, naslouchat, odpouštět, radovat se, to

vše se člověk učí, dle našeho názoru, celý život.

Každý večer byl zahájen modlitbou a večerí při svíčkách, což vytvořilo vhodné předpoklady k tomu, abychom mohli jeden druhému naslouchat a věnovat další půldruhé hodiny jen a pouze našemu vztahu. Impulsem nám byly promluvy na témata kurzu vhodně doplňované úryvky z videa. V průběhu „probírání látky“ jsme pracovali s příručkou, která obsahuje nejen přehledně zpracovaná témata, ale také aktivity a úkoly k zamyšlení, které se

oba manželé snažili prohovorit. Vždy jsme pochopitelně pracovali v páru, nikdy se nejednalo o skupinovou diskusi. O tom, že manželské večery byly užitečné, svědčí i to, že se počet účastníků se párů stále zvyšoval, takže po několika setkáních už byla kapacita sálu zcela naplněna. Dík patří manželům Pospíšilovým za to, že nám byli v tomto (sebe)poznávání průvodci a otci Mariuszovi za duchovní slovo a veškerou organizaci.

/Petr Koutný/

CO NÁS ČEKÁ

◀ Ve spolupráci s komunitou Emanuel vás zveme na **společenství manželů do kostela sv. Václava v Moravanech**, které se uskuteční v **neděli 5.2.2017 od 17 hodin** do cca 18.30 hodin. Můžete se těšit na modlitbu chval, svědectví ze života manželů a rodiny, krátké zamyšlení a moderovanou adoraci s možností přímluvné modlitby. Poté bude následovat neformální setkání na faře v Moravanech, kde také bude zajištěno hlídání dětí po celou dobu programu. **Komunita Emanuel** nás mimo jiné pozve na připravovanou podzimní obnovu pro manžele „Láska a pravda“, která bude v Brně. Těšíme se na společné setkání.

◀ v **pátek 10.2. v 18:00** bude sloužena **mše sv. v Moravanech o P. Marii Lurdské s udělením svátosti nemocným**

◀ ve **středu 1.3. je Popeleční středa** - den přísného postu, začíná postní doba

◀ na **Popeleční středu** budou **slouženy mše sv. s udělením popelce v 17:30 v Ořechově - Všech sv. a v 19:00 v Moravanech**

◀ na **1. pátek v měsíci 3. března** bude o. **Mariusz navštěvovat nemocné**, o tuto službu se můžete přihlásit v sakristii nebo zatelefonovat otci na jeho telef. číslo 604 345 370.

◀ V postní době jsou manželské páry srdečně zvány na **postní duchovní obnovu**, která proběhne tradičně v **Kostelním Vydří od čtvrtka 30.3. do neděle 2.4.2017**

◀ **Víkend rodin** v **Osové Bítýšce** se sobotní pěší poutí do **Křižanova** se letos uskuteční od **pátku 19.května do neděle 21. května 2017**

◀ **Pěší pout' mužů** je naplánována na **termín 14. - 18. června 2017**. Bližší informace budou upřesněny.

◀ Další číslo farního zpravodaje **Peregrínek** vyjde 5. března.

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Ořechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, Magda Šimová, P. Mariusz Sierpniak. Grafická úprava: István Steingart. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936